



СОФРОНИЙ ВРАЧАНСКИ

Бой и бѣсене. И тозъ часъ заповѣда на стражаритѣ да ме повалятъ на земята съ очи надолу. Седнаха троица души върху мене, а други почнаха да ме биятъ по боси крака. Биеха и питаха: „Кажи, колко овце се продадоха?“

И, като не можехъ вече да търпя — спрѣ сърдце ми да бие отъ болестъ — рекохъ:

— Пустнете ме, ще кажа.

Пустнаха ме.

— Зная, казахъ, че доставчикътъ продаде овце още на други двата търговци, ала колко бѣха, по колко ги продаде и кои бѣха търговцитѣ, не зная.

Тогава началникътъ викна върху ми: „Скоро обѣсете този мръсникъ!“

Спустнаха се стражаритѣ върху ми да ме бѣсятъ. Азъ почнахъ да се тегля, догде ми раздраха дрехитѣ. Отъ страхъ забравихъ биенето и болката.

Нѣкои първенци турци, които бѣха при началника, като гледаха моитѣ мжки и страдания, помолиха го да ме не обѣсва. И той се съгласи.

Следъ това ни оковаха въ вериги заедно съ други двадесетина затворници — турци и арнаути.

А най-страшното бѣше, че всѣки день набиваха на колъ по нѣкой отъ хванатитѣ арнаути. Следъ това стражаритѣ идѣха при насъ да ни плашатъ, че и насъ така щѣли да набиятъ на колъ. Но това не стана, защото онѣзи турски първенци, които ни измолиха и спасиха отъ обѣсване, сега ни измолиха отъ началника да ни освободи. Той се съгласи, но ни взе 300 гроша глоба. Обаче овчаритѣ, които караха овцетѣ и които бѣха се сбили изъ пжтя, не освободи.

И така ние се върнахме въ Котелъ, а овчаритѣ останаха. Сега пъкъ дойдоха женитѣ на овчаритѣ да се каратъ съ насъ, че не сме спасили мжжетѣ имъ. Наскоро мина презъ града нѣкакъвъ паша. Овчарскитѣ жени отидоха при него да му се оплакватъ